

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 322/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED] vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 5 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 3 T 41/2014 zo 17. februára 2016, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2 To 46/2016 z 26. júla 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 3/2018 z 20. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 27. apríla 2018 doručené podanie [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorú ústavný súd podľa obsahu

klasifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 5 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 41/2014 zo 17. februára 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 46/2016 z 26. júla 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 3/2018 z 20. februára 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 41/2014 zo 17. februára 2016 uznaný za vinného zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a c) a ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní siedmich rokov, ako aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

K sťažnosti neboli priložené fotokópie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov. Ústavný súd si preto na účely predbežného prerokovania sťažnosti zabezpečil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd ako dovolací súd rozhodoval o dovolaní sťažovateľa.

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal odvolanie nielen sťažovateľ, ale aj okresný prokurátor. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 To 46/2016 z 27. júla 2016 zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a odsúdil sťažovateľa k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní štyroch rokov. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 4 Tdo 3/2018 z 20. februára 2018 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie odmietol.

Sťažovateľ tvrdí, že nikoho netýral, a bol teda nespravodlivo odsúdený, čím malo dôjsť k porušeniu jeho ústavou a dohovorom zaručených základných práv a slobôd. Syn (poškodený) ho z týrania mal obviniť len preto, aby mohol odísť k svojej matke a žiť „povolný život bez vzdelania a morálnej slušnosti“. Sťažovateľ poukazuje na to, že syn sa napokon listom adresovaným okresnému súdu priznal k tomu, aký bol zámer jeho klamstiev a obvinení.

Sťažovateľ požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Na tento účel priložil k sťažnosti prílohu obsahujúcu stav jeho konta vedeného [REDACTED]

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd jeho sťažnosti vyhovel a zjednal nápravu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 a 5 a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) a d) dohovoru napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;
- d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 5 ods. 5 dohovoru každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 41/2014 zo 17. februára 2016

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy, resp. iné orgány. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany, a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 To 46/2016 z 26. júla 2016

Sťažovateľ namieta skutkové zistenia všeobecných súdov (tvrdí, že skutok sa nestal, sťažovateľ nikoho netýral).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, časť vety za bodkočiarkou správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu v prípade, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti posudzovanej veci zjavne vylučujú (m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010); (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). Z uvedeného vyplýva, že citovaná judikatúra je uplatniteľná len v tých prípadoch, keď právomoc dovolacieho (najvyššieho) súdu preskúmať rozhodnutie odvolacieho súdu má legálny základ v procesnom predpise (Trestný poriadok). Inými slovami, aplikovať zásadu zachovania lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy proti rozhodnutiu odvolacieho súdu z dôvodu podaného dovolania možno len vtedy, ak právomoc dovolacieho súdu posúdiť splnenie podmienok prípustnosti (v tomto prípade ustanovených v § 371 Trestného poriadku) podaného mimoriadneho opravného prostriedku má vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu zákonný základ.

Z uvedeného zjavne vyplýva, že ak sťažovateľ zastával názor, že okresný súd a krajský súd vychádzali pri svojom rozhodovaní z nesprávne zisteného skutkového stavu, sťažovateľ mohol a mal napadnúť ich rozhodnutia včas podanou ústavnou sťažnosťou, keďže dovolanie v danom prípade vzhľadom na znenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nebolo prípustné, keďže námietky sťažovateľa sa týkali skutkových zistení a ustáleného skutkového stavu. Dvojmesačná zákonná lehota na podanie ústavnej sťažnosti

ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v časti týkajúcej sa napadnutých rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vo veci sťažovateľa preto začala plynúť odo dňa, keď mu bol doručený napadnutý rozsudok krajského súdu, t. j. ešte v roku 2016, pričom jeho sťažnosť bola ústavnému súde doručená až 27. apríla 2018.

Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv a slobôd podľa ústavy a práv podľa dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 3/2018 z 20. februára 2018

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd poukazuje opätovne na už citovaný § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, z ktorého vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti v súlade so svojou ustálenou judikatúrou sústredil na posúdenie, či ju možno považovať za zjavne neopodstatnenú. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej sa uvádza:

„... Obvinený v dovolaní konkrétne namietal, že žiadnej trestnej činnosti sa nedopustil. Poškodený – jeho syn [REDAKOVANÉ] ho obvinil bezdôvodne preto, aby mohol

odísť za matkou do Anglicka. Na podporenie tohto tvrdenia v ďalšej časti citoval e-mailovú správu syna, ktorú poslal jeho bývalému obhajcovi. V danej súvislosti poukázal na svoju argumentáciu uvedenú v odvolaní, najmä že pred súdom prvého stupňa nebol usvedčený žiadnym priamym svedkom. Po návrate z výkonu trestu odňatia slobody sa riadne staral o tri maloleté deti, ktoré zanechala matka poškodeného po odchode do Anglicka.

Obvinený dôvodil, že je zrejma nedôslednosť orgánov činných v trestnom konaní (zrejme mal dovolateľ na mysli správne nedôslednosť súdov pri vyhodnotení skutkového deja. Ďalej poukázal na dve skupiny dôkazov – výpoveď poškodeného a tie, ktoré svedčia v jeho prospech. Súd vyhodnotil výpoveď poškodeného ako pravdivú a uznal ho vinným v zmysle obžaloby na základe jeho výpovede a výpovedí nepriamych svedkov. Na základe uvedeného má obvinený za to, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

... Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Koncepcia spravodlivého trestného konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, počas ktorého majú procesné strany právo nielen navrhovať, prípadne predložiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, ale aj právo oboznámiť sa a vyjadriť sa k dôkazom predloženým druhou stranou, spravidla s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie, čo je úzko spojené s právom obvineného na riadne dokazovanie v zmysle čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý obsahuje:

- právo vypočúvať svedka alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe,*
- právo dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe.*

Dovolateľ neuviedol konkrétne v čom vzhľadáva porušenie práva na obhajobu, iba konštatoval, že je nevinný, jeho syn ho obvinil bezdôvodne, čoho dôkazom je jeho emailová správa z 19. júla 2016 adresovaná bývalému obhajcovi obvineného a v ktorej okrem iného uviedol, že bol naviazaný viac na matku ako na otca, od otca chcel odísť, pretože k nemu necítil žiadne city. Jeho homosexuálna orientácia spôsobovala rodine hanbu a chcel sa aj dostať z rómskej osady do lepšieho prostredia. Tým sa chcel súdu a svojmu otcovi

ospravedlniť. Podľa jeho názoru, súdy nedôsledne a nesprávne vyhodnotili dôkazy a najmä výpoveď poškodeného, ktorá je rozporná a rozhodol len na základe tejto výpovede a ďalších nepriamych dôkazov.

Z uvedeného je zrejmé, že obvinený namietal len spôsob vyhodnotenia vo veci vykonaných dôkazov a na základe nich ustálený skutkový stav veci. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil žiadne porušenie obhajobných práv obvineného.

Vzhľadom na prítomnosť obvineného a jeho obhajcu pri vykonávaní dokazovania v súdnom konaní, ako aj na možnosť sa k výsluchu poškodeného a ďalších vo veci vypočutých svedkov, resp. znalcov na hlavnom pojednávaní, dovolací súd dospel k záveru, že nemožno konštatovať žiadne porušenie práva obvineného na obhajobu spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

... Dovolateľ nijako konkrétne neodôvodnil svoje tvrdenie o nezákonnosti vykonaných dôkazov. Pokiaľ ide o hodnotenie výpovede poškodeného a svedkov z hľadiska vierohodnosti, ide o hodnotenie, ktoré zasahuje skutkové zistenia. Pojmom vierohodnosť výpovede sa označuje miera zhody výpovede so skutočnosťou. Vierohodná výpoveď zobrazuje udalosti presne, bez skreslenia tak, ako skutočne prebehli. V zmysle judikatúry je vierohodnosť vlastnosťou dôkazu (R 12/1987 – II), ktorú teda súd posudzuje vo fáze hodnotenia dôkazov. Z obsahu zápisnice dovolací súd zistil, že svedkovia bola pri výsluchu poučení, obvinenému ako aj jeho obhajcovi bolo umožnené počas výpovedí svedkov na hlavnom pojednávaní klásť im otázky, ktorú možnosť aj opakovane využili.

Zákon neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov a ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. in fine však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Z toho vyplýva, že dovolací súd nemá oprávnenie zaoberať sa skutkovými zisteniami a teda ani hodnotením a rozsahom vykonaných dôkazov, pretože to mu neprislúcha – stal by sa tak z neho súd tretej inštancie a dovolanie nie je inštitútom, ktorý má plniť úlohu ďalšieho odvolania, je mimoriadnym

opravným prostriedkom, ktoré má zabrániť porušovaniu základných práv účastníkov konania a nie nahrádzať úlohy prvostupňového a odvolacieho súdu.“

V nadväznosti na citované ústavný súd konštatuje, že z obsahu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zjavne vyplýva, že najvyšší súd sa s dovolaním sťažovateľa vysporiadal ústavne akceptovateľným spôsobom, keďže námietky, ktoré v dovolaní uplatnil, sa týkali zistenia skutkového stavu a hodnotenia dôkazov, čím sa najvyšší súd ako súd dovolací meritórne zaoberať (vzhľadom na už citovaný § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) nemohol, a preto nemožno mať k napadnutému uzneseniu, ktorým dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol, z ústavného hľadiska žiadne výhrady.

Na základe uvedeného ústavný túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec tohto uznesenia ústavný súd podotýka, že vzhľadom na dôvody, pre ktoré odmietol sťažnosť sťažovateľa ako celok, sa už nezaoberal jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom, pretože tieto dôvody majú objektívny charakter a ani kvalifikovaná právna pomoc advokáta by na záveroch ústavného súdu nemohla nič zmeniť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018